

KÓBOR ADRIÁNA

Oltási láz.ak

Határátlépéskor - a napnyugta és holdkelte különös egybeesése: GMT+1 Central European Time szerint. A vonat asztalkáján kezded márványboltozatai alatt gyermekdeden futó erek. *Ujjbegyeid* kisiklanak a Mickey Mouse óralap mutatóin. Nercbundában, nyércek bűdös szájnnyílásában: sebek. Oltakozás, géngépregény.

A reményről utoljára akkor szóltunk, amikor egy kultikus helyzettanulmányt boncolgattunk, ahogyan a kezemből kihull a kéz:

„Mindenkinek más a fontos, másra vágyik; ami a legfontosabb: mindenkinek ugyanolyan joga van hozzá, mint nekem.” (Az utolsó család). Az utolsó vonatközeli élmény, ahhoz képest, amit kigondoltunk, mindenképp más. Engem a szívbaj visz el, álmodozás közben, téged valaki élményszerűen ingnyakon ragad, és kiszakít a valóságból, amiben élsz.

Minden állomás megmarad, *emlékezetedben*, hisz tudod: a fiatalkor béklyói alól, *csupán* az öregedés szabadít fel.

Semmi kötelezettséged, ami még ehhez a világhoz *szól*, szólítana. A vonat sípoló hangja, ahogy ősz hajad hátrafésülöd, megint csak az ujjbegyek *öszköklése*; valami messziről jövő, mégiscsak testközelen élő alkotói láz, a válság...

Elmegy az áram. Hideg ráz.

Hangod gyenge

rezdüléseiben múzeumi Munch-másolat sikoly. Egyszer csak mégis elgondolkodsz: az állításon, hogy ma is ugyanúgy, precízen, hat órát mutat a vekker - és nem hetet és

nem ötöt -, ahogy a síneken összetört feketerigó csontváz

baljósan igéz, sosem elmesélt történeteket. Már rég nem

a tündérmesék tócsáiban leledzünk. Kitárt karokkal

nézlek, majd összekulcsolva őket, kitépem a *markodból* a Polaroidot.

Nem az én meztelen képeimmel van tele a tekercs. Egészségügyi diszpozítívok csillognak a járdatesten, külön öröm, hogy ide is befészkeltek egy füstifecskepár. Ma is, mint mindig, valami könyvet vagdosok jobbra-balra. Jelentőséget viszont csupán annak tulajdonítok, hogy kinek adom meg a lehetőséget, hogy kifosszon, megfosszon attól az önmagamtól, aki mindig is voltam. Feladom az edzést: törülközőbe törölöm arcom, lihegek, mintha maratont futnék minden ébredés után. Csütörtök van. Ez még nem szabadnap. S egyetlen nap sem szabadul a teljesítmény békanyálkeringőjének dallamára. Isten hozott, *itthon...*, hol a kopogó szellemek közül még látszik: a gyűszűvirág és a köszméte, *a naspolya*- és piszkelekvárok sora a polcokon... A befőttés üvegek post mortem mosolyra húzódo szája, elképzelt, abortusz utáni kilenc fokú kilencven fokos szögben kacskaringózó lépcsősor, s az is, aki úgy jött világra, hogy épphogy.

Karjaimban nem dagadnak húzós munkától erek. A régi öregek etalonja szerint semmit sem érek. Eloldalgok előlük és a helyi kocsmába veszem az irányt. Ringatózom, mint a nádszál, szemeimet felforgatja a kék és húsos szél, felfal a friss levegő. A világvilágjáróról itt csupán a tévéhíradóból értesültek. Aki belehalt, az is visszaköltözött. Mi pedig itt, a kocsmá törzsasztalánál, régmúlt és rég elfeledett törzsvendégeknek álcázzuk magunk. S hogy miért is, miből is fakad: otthon és tavasz, a ravasz róka vagy a borsópalánta, esetleg a babhüvely, vagy *hüvelyk panna*, arról csak a pszichoanalízis német atyja tud többet, mint mi. Az asztalba vágom az öklöm, s kijelentem: „Semmit sem ér az élet, semmit sem ér az egész.” Mire te ösztönből a hang után fordulsz, egyszerre tőle el, a feje tetejére fordítod a félig kihörpintett pálinkás poharat, és sírva fakadsz. A kapitalizmus gyermekeinek utókora: nem játék és élet. Nem szerelem és szűzhó. Nem boldog találgatás. De ez téged már nem foglalkoztat. A pálinkás pohár gesztusos felfordításával üzenetet küldtél egy másik világnak, s irgalmat esedeztél: először is a saját, majd gyermeked és a dédunokád bűneiért. Pedig igazából ez sem érdekelt.

A nercbundás nő a vonat kabinjának másik oldalán, egy kis toilette tükörben nézi a világi felfordulást. Szerencsére, mindeközben, tünetmentesen utazol tovább, odáig, ahol már nem vár sem anyai kéz, sem görbe tükör. Oda, ahol már nem vagy árva.

Minden rendben van. Lassan már az oltási láz is elmúlik a világról - gondolod magadban -, s lehet újra meszelni a fényt, bontani a vakolatot, fényképezni a járdát. A vonal egyenes vonalú egyenletes mozgással halad, a zűrből, a másik otthon irányába. „Hajléktalannak lenni, s bárhol álomra hajtani a fejed” - a lány épp ezen *filózik*, s titokzatosan félremosolyogja a tükört, majd mámorából a valóságba nézve, konstatálja: még mindig nem ért belőle *semmit*. Idegen körmök túrnak vérvörös hajába. A vörös haj a kapitányok és tengerészek veszte, a hajóké - ábrándozol. Vízet kortyolsz, és azon gondolkodsz, vajon mikor is lépted át a határt, mikor is kelt fel a hold. A napot már tudod. A többi pedig: aligha észrevehető.

KÓBOR ADRIÁNA

Dadaizmus – utánam a vongole

*„én láttam párist és nem láttam semmit”
„elvesztettem rómát és meghódítottam pannóniát”*

Dadaista szerelmem te voltál. Sokszor hangsúlyoztad súlyos elválásunk idején,
hogy Párizs semmit se érhet. Látatlanból beszéltél, hisz Athénnél
és a flamand festők vidékénél, Nizzánál és Barcelonánál
többet, már csak Magyarországot.
A Mátra alján a kis hokedlin erős vázizomzatú „kontextusból kiszakított”,
Drága Szerelmem. Tudtad is te, mi a dadaizmus.
Mindennemű nemed és negációd
kapcsolatunk is tönkrevágta.
Minden nihilista tettünk egyre inkább meggyőzött arról,
hogy a nápolyi kisutcák kis madonnája a te dadád.
Elájultál minden ballépésem. Én Nápoly utcáit jártam
Oriana Fallaci *Levél egy meg nem született gyermekhez* című könyvével a kézben,
ESSO-kút mellett ittam az édes-feketét.
Míntha minden összeért volna bennem,
pedig te limoncellóval a Skype másik oldalán, én az idegen mosógép felől...
A hostelből *kidobattál*, aztán még neked állt feljebb, hogy a Mergellinánál
egy másik férfi tett nekem épp elhamarkodott házassági ajánlatot.
Én sem értem: hogy merte. De azt sem: hogy merted te.
Képtelenek voltunk nyolc óra vonatútra létezni egymástól.
Aztán várt a megvetett ágy, a spaghetti alle vongole és a fehérbor.
Árva kaktusz! Havasi gyopár! Nefelejcs...
Az irodalomhoz még messziről sem volt közöd.
Mégis te voltál a dadában rejlő teljes tagadás: elfeledhetetlen kockásított agy,
agyagtest, Krisztust a keresztre felszegező katona... Én meg: Júdás.
Igen, én voltam a kiváltó oka: az édes semminek.

Részegítettél, és tudtam: veszni érdemes;
csak most, csak most van,
feszes testtel tűnni el,
s megszerettetni veled a lábaid elé vetülő meztelen csigát (majd megutáltatni
veled ugyanazt). Valami rejtélyről beszéltél, hogy nem értetted,
mindmáig nem érted. Ezért most ez a szimpla és
együgyű nyelv, amin beszélgetek...
Hidd el, ha több életem lett volna, meghalnék.
Te mentetted meg az életem, utolsó halálkíséreltemben azzal,
azt mondtad szeretsz. Már nem lennék.
Én a fiaidhoz küldtelek, haldokolva, hogy ott lehess, mikor kényelmükben fel-
ébrednek. Legyen apjuk.
Ez is volt a végszó.
S végül, rettentő féltékenységemben
bennem is megszólalt a gyermekies életigenlés.
Te voltál legnagyobb dadaista szerelmem, s legféltőbb tagadásom.
Ha az oltár elé vezettél volna, ott is nemmel.
Aztán nagyot neveltünk... Legalábbis én.
Mindez igaz? Lehetséges, hogy valaki, teljesen üres fejjel, legnagyobb szerelme
gagyai álmát éli, és a semmibe vágyik? Igen. Ez az egyetlen igen a történetben.
El szerettem volna tűnni,
de nem takartál el eléggé. Ahhoz egy sokkal morózusabb ember kellene,
testileg és lelkileg is. Ez nem változtat azon a tényen, hogy
kérdésedre válaszoljak:
Igen, mindvégig szerettelek.
Most pedig fáj, nincs kit (jobban mondva: nem téged).
Önzetlen önzőségemben az összes rám aggatott kurvádat magammal vittem.
Furcsa társaság. Eszünk-iszunk.
Sok dologról nem esik szó. Szerelemről, férfiról és szexről. Minden kiegyen-
súlyozott. Láttuk Párizst, Rómát és meghódítottad Pannóniát.
Én pedig megorroltam arra, hogy ezt valóban, gyalogmenetben,
csendes léptekkel és szóval,
kitartással és cselekedettel... Félig meg is tetted.
Mindkettőnk arcán furcsa, csalódott győzelem ragyog.
Minden út Rómába vezet, Párizs semmi, Pannónia pedig...
Dada, nene, posztmodern post mortem és az égből csendülő harmóniák:
nevem-neved. Hangos, égig érő kacaj. A boldogság.